

med at sige, at her atter forelaa et stort, vigtigt Lovarbejde for Thinget. Jeg tror, at i saadanne Tilfælde vilde den Betragtning ikke ligge altfor fjern at udtrykke det Beskafte i, at der paa en saadan Tid foreligger et saa vigtigt Lovarbejde for Thinget, hvor det bliver stillet lige overfor det mindre behagelige Alternativ, enten at maatte vedtage Forslaget saa godt som iblinde og næsten ganske en bloc, eller ogsaa udsætte sig for det Odium, at Thinget hæmmer og forsinker Reformer, der længe og varmt have været ønskede. Det vil formentlig ligge nær at undersøge, hvad der vil baade Sagen selv og dette Things be- rettigede Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet bedst, enten at vælge det Første eller det Sidste. Jeg skal imidlertid ikke fordybe mig i saadanne Betragtninger; thi jeg er belært af Erfaring. En lignende Betragtning af mig igaar om et lignende Forhold fik en saadan Modtagelse her i Thinget, at jeg nu veed, at et saadant Enten—Eller kun foreligger i min egen Indbildning, og jeg skal derfor udelukkende henholde mig til de Punkter, som kunne have Interesse, naar man har for Øie, at det paa Forhaand er givet, at dette Lovforslag vil blive endelig vedtaget, om end ikke i en aldeles usforandret Skikkelse. Jeg kan saa meget lettere holde mig til disse Punkter i dette Tilfælde, som vi i Dag have hørt af den høitærede Indenrigsminister, at han kun nærede yderst saa Betænklichkeiten ved dette Lovforslag, og at han end ikke, saa vidt jeg forstod ham, har bebudet saa meget som et eneste Ændringsforslag dertil, medens han igaar fremhævede en hel Række Betænklichkeiten ved det andet Lovforslag, hvortil jeg sigter, og bebudede ikke saa Ændringsforslag. Den høitærede Minister udtalte tillige, da han havde Ordet, at det var et Lovforslag, der jo paa en vis Maade var Thinget vel bekendt; det havde før foreligget her til Behandling og Vedtagelse, og det kunde altsaa ikke være Thinget fremmed. Det er ogsaa sandt, et saadant Lovforslag har for mange Aar siden været her til Behandling. Jeg tør ikke opgive Aarstallet nøiagtigt, men jeg tror nærmest, at det var i Samlingen 1875—76. Det vilde jo være naturligt, at Mange af Medlemmerne ikke længer have nøiagtig i Erindring de Overveielser, Udtalelser, Afgjørelser, som den Gang fandt Sted, ikke at tale om, at mange, desværre ret mange Medlemmer, der den Gang deltog i Forhandlingerne, og som vi savne dybt, nu ikke mere ere til Stede. Jeg skal derfor som gammelt Medlem af det daværende Fiskerudvalg tillade mig at minde om, at det os nu forelig-

gende Lovforslag i væsentlige Punkter er forskjelligt fra det, som blev vedtaget den Gang for mange Aar siden her i Thinget. Jeg skal tillige minde om, at dette Forslag blev vedtaget under store Meningsforskjelligheder og under en livlig og varm Kamp, og at den Del af Landstinget, som den Gang laa under, vistnok ser paa det foreliggende Forslag med større Sympathi, end det saae paa det Forslag, som den Gang forlod os. Jeg, der ikke er forvænt, ikke pleier at have det Held, som Regel at kunne tælles mellem Seirherrerne, jeg for mit Vedkommende befinder mig i dette Tilfælde. Jeg ser derfor med ret milde Øine paa Lovforslaget, anser mange af dets Bestemmelser for heldige og betragter i det Hele og Store Lovforslaget, hvis det ophøies til Lov, som et Fremstridt, navnlig set fra et rent Fiskeristandpunkt. Imidlertid har det visse ogsaa sine Pletter, som navnlig den sidste ærede Taler med stor Udførlighed og Nøiagtighed har udviklet, og jeg kan i mange Punkter ganske slutte mig til hans Udtalelser derom. Jeg skal derfor indskrænke mig til kun at udtale mig om nogle ganske enkelte Punkter, idet det forekommer mig, at der maa iagttages en meget stor Forsigtighed med de Forandringer, der foretages i Lovforslaget, hvis man ellers nærer den alvorlige Hensigt at ville have Lovforslaget gennemført.

De Punkter, jeg skal indskrænke mig til at omtale, ere væsentligt fire, og de falde i 2 aldeles affondrede Grupper, hvoraf den ene angaar det mere eller mindre tvivlsomme Indgreb i Eiendomsretten, altsaa ligger udenfor selve Fiskerisagen, medens den anden direkte vedrører Fiskerivæsenet. De to første Punkter, som allerede ere berørte af den ærede sidste Taler, findes i §§ 5 og 6. I § 5 findes jo en Bestemmelse om Udvidelse af Expropriationsretten, ligesom man hidtil har kunnet expropriere en Mands Jord til Udlægning af Stolestier og offentlige Veie, saaledes vil der nu kunne gribes ind i en Mands Eiendom til Anlæg af Fiskeristier og Veie. Det kan ikke negtes, at det paa mange Eiendomme vilde medføre store Ulemper, at der kommer en saadan uanet Berettigelse til at lægge Veie og Stier til at gjennefskjære, overskjære en Gærs Jorder paa en maaste høist ubehagelig Maade. Jeg skal imidlertid efter den ærede Indenrigsministers Udtalelser og hans Stilling til denne Paragraf, ikke stille noget Forslag til Forandring i saa Henseende. Jeg tror, at man, saa nødigt, man end gjør det, maa søie sig der, idet man maa haabe, at der ikke vil blive gjort Brug af denne Bestem-